

MARY
HIGGINS
CLARK

KUOLEMA
LOISTORISTEILIJÄLLÄ

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Ennen jäähyväisiä
Kylmä kehto	Kotikadullasi
Huuto yössä	Isän tyttö
Pimeän äänet	Jäävuoren huippu
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Yö kuuluu minulle
Kuolema seuraa muotia	Kodin suojassa
Missä lapset ovat?	Kaksoset
Vihreäviittainen nainen	Unissakävelijä
Kuolema kahtena	Missä olet nyt?
Kuolema kutsuu tanssii	Murha sydämellä
Kauhu kiertää kaupunkia	Perinnön varjo
Kaksi elämää, kolme kuolemaa	Kadonneet vuodet
Muisto ei kuole	Kuin kaksi marjaa
Kukkia kauneimmalle	Katse menneisyydestä
Kuu paistaa haudallesi	Laulun loppu
Tyttöni Sunday	Niin kuluu aika
Valheen vanki	Kuolema loistoristeilijällä
Kuulut minulle	
Menneisyyden pirstaleet	

MARY
HIGGINS
CLARK

KUOLEMA
LOISTORISTEILIJÄLLÄ

*Suomentanut
Tero Valkonen*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

tammi

75 VUOTTA

HELSINKI

Otteen William Shakespearen sonetista nro 3 suomentanut Aale Tynni.
Otteet William Shakespearen *Macbethista* suomentanut Matti Rossi.
Otteen William Shakespearen *Romeosta ja Juliasta* suomentanut
Marja-Leena Mikkola.

Englanninkielinen alkuteos *All by Myself, Alone* ilmestyi Yhdysvalloissa 2017.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency, AB.
Copyright © 2017 Mary Higgins Clark
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9815-2

KIITOKSET

Queen Charlotte on valmis lähtöön. Toivon että lukijani pitävät matkasta.

On jälleen tullut aika kiittää mitä lämpimimmin Michael Kordaa, joka on ollut kustannustoimittajani yli neljäkymmentä vuotta. Tapansa mukaan hän oli tälläkin kertaa korvaamaton. Nimenomaan hän ehdotti, että sijoittaisin kertomuksen luksusristeilijälle, ja hän auttoi minua viemään tarinan päätökseen.

Kiitos myös Simon & Schusterin kustannuspäällikölle Marysue Ruccille, jolta sain viisaita neuvoja ja luovia ehdotuksia.

Haluan kiittää erityislaatuista puolisoani John Conheeneyä, joka kuuntelee minua myötätuntoisesti ollessani syvässä kirjoitusprosessin syövereissä. Kiitos myös lapsilleni ja lastenlapsilleni, jotka ovat aina rohkaisevia ja kannustavia.

Aivan erityisesti haluan kiittää poikaani Davea, joka teki puolestani tutkimuksia ja auttoi toimitustyössä.

Kiitos myös Arthur Groomille, jalokivialan helmelle, joka esitteli minulle arvokkaiden kivien upeaa maailmaa.

Tahdon niin ikään kiittää merenkulkualan lakimiestä Jim Walkeria, joka tarjosi ideoita siitä, kuinka laivan johto saataisi reagoida hätätilanteisiin matkan aikana.

Myös entinen FBI-erikoisagentti Wes Rigler antoi hyödyllisiä neuvoja, mistä lämmin kiitos.

Tahdon ehdottomasti muistaa myös edesmennyttä etikettiasiantuntijaa Emily Postia, joka tarjosi meille ihas-

tuttavaa tietoa sadan vuoden takaisista käytöstavoista ja niitä koskevista oletuksista.

Viimeisenä vaan ei suinkaan vähäisimpänä tahdon kiittää teitä, rakkaat lukijani. Minä todella arvostan sitä, että jaksatte pysyä tukijoinani.

Kiittäen ja lämmöllä,

Mary

*Omistettu rakkaudella
isäni ja äitini
Luke ja Nora Higginsin
sekä veljeni
Josephin ja Johnin muistolle*

ENSIMMÄINEN
PÄIVÄ

1

Hudsonjoelle ankkuroitu loistoristeilijä *Queen Charlotte* oli lähdössä neitsytmatkalleen. Ylellisyyden huipentumaksi hehkutettua alusta oli verrattu ensimmäiseen *Queen Maryyn* ja jopa *Titaniciin*, joka edusti sata vuotta aiemmin ylivertaisinta hienoutta.

Matkustajat nousivat yksi kerrallaan laivaan, tekivät lähtöselvityksen ja saivat kutsun suureen vastaanottosaliin, jossa valkohansikkaiset tarjoilijat ojentelivat samppanjalaseja. Kun viimeinenkin matkustaja oli saapunut, kapteeni Fairfax piti tervetuliaispuheen.

”Lupaamme teille tyylikkäämmän matkan, jonka olette koskaan kokeneet tai tulette koskaan kokemaan”, hän sanoi, ja brittiläinen korostus vielä voimisti sanojen tenhoa. ”Hyttinne on sisustettu eilispäivän huikkeimpien loistoristeilijöiden tapaan. *Queen Charlotte* on rakennettu täsmälleen sataa matkustajaa varten. 85-henkinen miehistömme on valmiina palvelemaan teitä kaikin mahdollisin tavoin. Laivan viihdetarjonta vetää vertoja Broadwaylle, Carnegie Hallille ja Metropolitan-oopperalle. Luentotarjonta on laaja. Luentoja pitävät tunnetut kirjailijat, entiset diplomaatit sekä Shakespeare- ja jalokiviasiantuntijat. Eri puolilta maailmaa saapuneet huippukokit esittelevät ruoanlaittoa suoraan maataloilta saapunein aineksin. Ja totta kai me tiedämme myös sen, että laivalla tulee jano. Niinpä olemme järjestäneet koko joukon maistelutilaisuuksia, joita isännöivät maineikkaat viinintuntijat. Yhtenä päivänä on risteilyn hengen mukaisesti luento, jossa käsitellään viime vuosisadan etikettilegendan Emily Postin teosta ja käydään läpi entisaikojen ihastuttavaa tapakulttuuria. Enkä maininnut tässä kuin osan kaikesta siitä, mitä teille on tarjolla.

Lopuksi lisäisin, että ruokalistat on koottu maailman parhaiden kokkien resepteistä. Tahdon siis vielä kerran toivottaa teidät tervetulleiksi alukselle, joka on kotinne seuraavan kuuden päivän ajan.

Seuraavaksi haluan esitellä Gregory Morrisonin, *Queen Charlotten* omistajan. Nimenomaan hän vaati, että aluksen jokaisen yksityiskohdan tulisi olla täydellinen, ja juuri sen ansiosta te pääsette nauttimaan elämänne ylläsimmästä risteilystä.”

Tukeva, punakka ja harmaatukkainen Gregory Morrison astui esiin.

”Haluan toivottaa teidät kaikki tervetulleeksi laivalle. Tänäpä toteutuu pojan toive, joka sai alkunsa yli viisikymmentä vuotta sitten. Seisoin hinaajan kapteenina työskennelleen isäni vierellä, kun hän ohjasti aikansa huikkeimpia risteilijöitä New Yorkin satamaan ja sieltä pois. Suoraan sanottuna se meni aina niin, että kun isä katsoi eteenpäin nähdäkseen mihin olimme matkalla, minä katsoin taaksepäin voidakseni ihailla risteilijöitä, jotka halkoivat Hudsonjoen harmaita vesiä. Tiesin jo silloin, että halusin jonakin päivänä rakentaa vielä huikaisevamman laivan kuin ne, joita silloin ihastelin. Majesteettinen *Queen Charlotte* on silloin syntyneen unelman ruumiillistuma. Olittepa te kyydissämme joko viiden päivän matkan Southamptoniin tai koko yhdeksänkymmenen päivän matkan ympäri maailman, toivon että tästä alkaa kokemus, jota ette unohda koskaan.” Hän kohotti lasinsa ja sanoi: ”Nostakaa ankuri.”

Kuului hajanaisia taputuksia, minkä jälkeen ihmiset kääntyivät lähimpien kanssamatkustajiensa puoleen ja alkoivat rupertella. 45-vuotishääpäiväänsä juhlivat Alvira ja Willy Meehan eivät oikein tahtoneet uskoa onneaan. Ennen lottovoittoa Alvira siivosi toisten koteja ja Willy korjasi tukkeutuneita vessanpönttöjä ja haljenneita putkia.

34-vuotias Ted Cavanaugh otti tarjotun samppanjalasin vastaan ja katseli ympärilleen. Hän tunnisti osan ihmisistä,

muiden muassa General Electricin ja Goldman Sachsin toimitusjohtajat sekä useita Hollywoodin tähtipareja.

Ääni hänen vieressään kysyi: ”Oletko sinä sattumalta sukua suurlähettiläs Mark Cavanaughille? Te olette huomattavan samannäköisiä.”

”Olen minä”, Ted sanoi hymyillen. ”Olen hänen poikansa.”

”Arvasin. Sallinet että esittäydyn. Minä olen Charles Chillingsworth.”

Ted tunnisti nimestä, että kysymyksessä oli eläkkeelle jäänyt Ranskan-suurlähettiläs.

”Minä ja isäsi olimme samaan aikaan nuoria lähetystöavustajia”, Chillingsworth sanoi. ”Kaikki lähetystön tytöt ihastuivat isääsi. Minä sanoin hänelle, ettei kenelläkään ollut mitään oikeutta olla niin hyvännäköinen. Jos oikein muistan, hän työskenteli kahden presidentin alaisuudessa Egyptin-suurlähettiläänä ja sitten Lontoon diplomaatti-piireissä.”

”Näin on”, Ted vahvisti. ”Egypti kiehtoi isää. Ja minua myös. Asuin siellä nuoruudessani monta vuotta. Muutimme Lontooseen, kun isästä tuli Ison-Britannian-suurlähettiläs.”

”Onko elämä vienyt sinua samaan suuntaan kuin häntä?”

”Ei, minä olen lakimies – mutta suuri osa työstäni koskee kyllä alkuperämaastaan ryövättyjen antiikkiesineiden ja kulttuuritaiteiden palauttamista.” Ted jätti sanomatta, että hänen varsinainen tarkoituksensa risteilyllä oli tavata Lady Emily Haywood ja suostutella tämä palauttamaan Kleopatran maineikas smaragdikaularakoru oikealle omistajalleen eli Egyptin kansalle.

Professori Henry Longworth kiinnitti huomiota heidän keskusteluunsa ja nojautui lähemmäs kuullakseen paremmin; syvä kiinnostus oli nähtävissä hänen silmistään. Hänet oli kutsuttu laivalle luennoimaan. Hän oli tunnettu Shakespeare-asiantuntija, jonka esitelmät sisälsivät aina lausuntaa ja lumosivat yleisöt kerta toisensa jälkeen. Hän oli keski-

kokoinen kuusikymppinen mies, jonka hiukset ohenivat jo, ja hän oli haluttu puhuja sekä risteilyillä että yliopistoissa.

Devon Michaelson seiso i hieman sivussa muista vieraista. Hänellä ei ollut mitään mielenkiintoa osallistua latteaan rupatteluun, jota aina seuraa kun ventovieraat kohtavat ensimmäisen kerran. Hän oli professori Longworthin tapaan kuusikymppinen mies, jonka pituudessa tai kasvopiirteissä ei ollut mitään huomiota herättävää.

Myös 28-vuotias Celia Kilbride seiso i yksin. Hän oli pitkä nainen, jolla oli mustat hiukset ja safiirinsiniset silmät, eikä hän huomannut toisten matkustajien ihailevia katseita – eikä olisi myöskään niistä piitannut.

Maa ilman ympärysmatkan ensimmäinen pysähdyspaikka olisi Southampton Englannissa. Kilbride jäisi laivasta siellä. Hänet oli professori Longworthin tapaan kutsuttu alukselle luennoimaan. Hän oli jalokiviasiantuntija, ja hän kertoisi monien maineikkaiden aarteiden historiasta.

Paikalla olevista matkustajista innokkain oli 56-vuotias kansasilainen Anna DeMille, eronnut nainen joka oli voittanut matkan seurakunnan arpajaisista. Mustaksi värjätyt hiukset ja samanväriset kulmat erottuivat korostetun selvästi vasten kapeita kasvoja ja vartaloa. Hän toivoi matkan tarjoavan hänelle mahdollisuuden kohdata Sen Oikean. Ja miksipä niin ei kävisi, hän tuumi itsekseen. Minä voitin sentään arpajaisetkin. Ehkä tästä tulee lopultakin minun vuoteni.

86-vuotias Lady Emily Haywood, joka tunnettiin vaurudestaan ja hyväntekeväisyystyöstään, seiso i mukaan kutsumiensa vieraiden kanssa: Brenda Martin oli toiminut viimeiset kaksikymmentä vuotta hänen apulaisenaan, Roger Pearson oli sekä hänen sijoitusneuvojansa että testamenttinsa toimeenpanija, ja lisäksi paikalla oli Rogerin vaimo Yvonne.

Kun Lady Emilyä aiemmin haastateltiin risteilyn tiimoilta, hän ilmoitti ottavansa legendaarisen Kleopatrasmaragdikorunsa mukaan ja käyttävänsä sitä ensimmäisen kerran julkisesti.

Kun matkustajat alkoivat hajaantua toisilleen hyvää matkaa toivotellen, he eivät mitenkään voineet tietää, että ainakaan yksi heistä ei pääsisi hengissä Southamptoniin.

2

Celia Kilbride ei mennyt hyttiinsä vaan seisoi kannella kaiteen vieressä katsellen, miten alus purjehti Vapaudenpatsaan ohi. Hän viettäisi laivalla alle viikon, mutta siinäkin ajassa pystyisi ottamaan etäisyyttä mediakohuun, joka syntyi kun Steven pidätettiin heidän häitään edeltäneillä illallisilla vuorokausi ennen aiottua seremoniaa. Oliko siitä todella vasta noin kuukauden päivät?

He olivat juuri olleet nostamassa maljoja, kun FBI:n agentit marssivat ravintolan kabinettiin. Valokuvaaja oli ottanut heistä yhteiskuvan sekä toisen, jonka keskipisteessä oli hänen viiden karaatin kihlasormuksensa.

Komea, älykäs ja hurmaava Steven Thorne oli houkuttellut Celian ystäviä sijoittamaan hedgerahastoon, jonka ainoana tarkoituksena oli ollut hyödyttää Steveniä itseään ja pitää yllä miehen pröystäilevää elämäntapaa. Luojan kiitos Steven pidätettiin ennen häitä, Celia ajatteli laivan purjehtiessa Atlantille. Säästyin sentään avioerolta.

Miten paljon elämässä onkaan sattumasta kiinni, hän ajatteli. Hänen isänsä oli kuollut kaksi vuotta aiemmin, ja pian sen jälkeen hän itse sattui olemaan jalokiviopin seminaarissa Lontoossa. Carruthersin jalokivifirma tarjosi hänelle bisnesluokan liput ja hänen elämänsä ensimmäisen lennon muualla kuin turistiluokassa.

Paluukoneessa New Yorkiin hän oli juuri siemaillut ilmaista viiniään, kun moitteettomasti pukeutunut mies sujautti salkkunsä ylälokeroon ja istahti viereiselle penkille. ”Minä olen Steven Thorne”, hän sanoi kohteliaasti hymyillen ja ojensi samalla kätensä. Mies selitti olevansa palaa-massa talousaiheisesta konferenssista. Koneen laskeutuessa Celia oli jo lupautunut lähtemään illalliselle.

Celia pudisti päätään. Hän oli jalokiviasiantuntija, joka erotti virheen kivessä kuin kivessä, joten miten ihmeessä hän saattoi erehtyä niin perinpohjaisesti ihmistä arvioidessaan? Hän hengitti syvään valtameren upeaa tuoksua. Lakkaan ajattelemasta Steveniä, hän lupasi itselleen. Oli kuitenkin vaikea unohtaa, miten moni ystävä oli menettänyt hankkeessa paljon rahaa – ja vain siksi, että hän oli esitellyt Stevenin heille. Celia oli joutunut keskustelemaan asiasta FBI:n kanssa. Hän mietti, mahtoiko FBI ajatella hänen olevan juonessa mukana huolimatta siitä, että hän oli sijoittanut huijaukseen myös omia rahojaan.

Hän oli toivonut, ettei matkustajissa olisi ketään tuttuja, mutta Lady Emily Haywoodin läsnäolosta oli ollut paljon puhetta. Haywood toi usein mittavan kokoelmansa koruja Viidennen avenuen Carruthersille puhdistettaviksi tai korjattaviksi ja vaati, että Celia tutkisi jokaisen halkeamien tai naarmujen varalta. Haywoodin apulainen Brenda Martin oli aina mukana. Lisäksi risteilyllä olisi Willy Meehan, mies joka oli ostanut Carruthersilta 45-vuotishäälahjan vaimolleen Alvirahille ja kertonut heidän voittaneen lotossa neljäkymmentä miljoonaa dollaria. Celia oli mieltynyt mieheen saman tien.

Mutta koska laivalla oli niin paljon väkeä, yksityistä aikaa järjestyisi helposti – eikä hänen tarvinnut pitää kuin kaksi luentoa ja yksi kyselytilaisuus. Hän oli luennoinut Caste Linen aluksilla useasti. Ohjelmavastaava oli joka kerta ilmoittanut, että matkustajat olivat äänestäneet hänet mielenkiintoisimmaksi luennoitsijaksi. Sama mies soitti hänelle viime viikolla ja kutsui hänet korvaamaan toisen luennoitsijan, joka oli sairastunut viime hetkellä.

Tilaisuus oli kuin taivaan lahja: hän saattoi ottaa etäisyyttä sekä joidenkin ystäviensä myötätuntoon että rahojaan menettäneiden paheksuntaan. Onpa hyvä olla täällä, hän ajatteli lähtiessään kohti hyttiään.

Loistokkaasti sisustetussa sviitissä oli kiinnitetty huomiota jokaiseen yksityiskohtaan, aivan kuten *Queen Char-*

lottella ylipäänsä. Sviittiin kuului olohuone, makuuhuone ja kylpyhuone. Vaatekomerot olivat tilavat, toisin kuin vanhemmilla aluksilla, joiden sviitit olivat puolta pienempiä. Hytistä pääsi myös parvekkeelle, minne saattoi mennä nautiskelemaan merituulesta joutumatta olemaan toisten seurassa.

Häntä halutti mennä parvekkeelle saman tien, mutta hän päätti sen sijaan purkaa matkatavaransa ja asettua aloilleen. Ensimmäinen luento olisi seuraavana iltapäivänä, ja hän halusi käydä muistiinpanonsa läpi. Luennon aihe oli harvinaisten jalokivien historia aina muinaisista kulttuureista alkaen.

Hänen puhelimensa soi. Hän vastasi ja kuuli linjalta tutun äänen. Se oli Steven. Mies oli päässyt takuuta vastaan vapaalle ennen oikeudenkäyntiä. ”Celia, voin kyllä selittää”, hän aloitti. Celia katkaisi puhelun ja pamautti puhelimen pöydälle. Pelkästään Stevenin äänen kuuleminen aiheutti hirvittävän häpeän aallon. Minä erotan pienenkin virheen jalokivessä kuin jalokivessä, hän mietti taas katkerana.

Hän nielaisi pala kurkussa ja pyyhkäisi kärsimättömänä kyynleet silmistään.

3

Lady Emily Haywood, jonka kaikki tunsivat nimellä ”Lady Em”, istui selkään suorana laivan kalleimman sviitin nojatuolissa. Hän oli linnunluinen nainen, jonka hiukset olivat viti-valkoiset ja jonka ryppyisillä kasvoilla näkyi yhä kauneutta. Hänessä oli edelleen helppo nähdä se häikäisevä amerikkalainen prima ballerina, joka parikymppisenä lumosi Sir Richard Haywoodin, maineikkaan ja varakkaan 46-vuotiaan englantilaisen tutkimusmatkailijan.

Lady Em huokaisi ja katseli ympärilleen. Paikka todella on hintansa väärsti, hän ajatteli. Hän istui sviitin olohuoneessa. Takana yllä oli jättikokoinen televisio ja lattialla persialaismatot, huoneen molemmilla seinustoilla oli kullannäköisiä verhoillut sohvut sekä niihin sopivat tuolit, antiikkiset sivupöydät sekä baarikaappi. Sviittiin kuului myös tavattoman suuri makuuhuone sekä kylpyhuone, jossa oli höyrysuihku ja poreallas. Kylpyhuoneessa oli lattialämmitys, ja seiniä koristivat upeat marmorimosaiikit. Makuuhuoneesta ja olohuoneesta pääsi yksityiselle parvekkeelle. Jääkaapissa oli hänen valitsemiaan välipaloja.

Lady Em hymyili. Hän oli ottanut osan parhaista koruistaan mukaan laivalla käytettäväksi. Neitsytmatkalla olisi paljon julkkiksia, ja hän halusi tapansa mukaisesti loistaa heitä kaikkia kirkkaammin. Hän oli matkalle ilmoittautuessaan tehnyt selväksi myös sen, että koska matka tehtäisiin niin ylellisissä oloissa, hän ottaisi mukaan ja panisi kaulaansa huikaisevan smaragdikorun, jonka uskottiin olleen aikanaan itsensä Kleopatran omaisuutta. Hän aikoi lahjoittaa korun risteilyn jälkeen Smithsonian-instituutille. Sen arvoa ei voi rahassa mitata, hän ajatteli, ja koska minulla ei ole lähisukulaisia, kenelle minä sen jättäisin? Egyptin hal-

litus yritti sitä paitsi saada korun takaisin, väitti että se oli ryöstetty haudasta ja piti näin ollen palauttaa. Taistelkoot hallitus ja instituutti siitä, Lady Em ajatteli. Tämä matka olkoon ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun esiinnyn koru kaulassani.

Makuuhuoneen ovi oli raollaan, ja hän kuuli apulaisensa Brendan purkavan laukkuja, joissa oli Lady Emin laajasta vaatevarastosta matkalle poimitut asut. Yksin Brenda sai koskea Lady Emin henkilökohtaiseen omaisuuteen. Hovimestarilla ja muilla palvelijoilla ei ollut siihen lupaa.

Mitä tekisinkään ilman häntä, Lady Em mietti. Hän tietää jopa ennen minua, jos tahdon tai tarvitsen jotakin! Toivottavasti kahdenkymmenen vuoden mittainen omistautuminen minulle ei ole vienyt häneltä tilaisuutta elää omaa elämää.

Hänen taloudellinen neuvonantajansa ja testamenttinsa toimeenpanija Roger Pearson olikin sitten kokonaan toinen juttu. Lady Em oli kutsunut Rogerin vaimoineen mukaan matkalle, ja hän nautti aina Rogerin seurasta. Hän oli tuntenut Rogerin pikkupojasta asti, ja sekä tämän isä että iso-isä olivat olleet hänen taloudellisia neuvonantajiaan.

Viikko sitten hän oli kuitenkin tavannut Winthrop Hollowsin, vanhan ystävän jota ei ollut nähnyt vuosikausiin. Myös Winthrop oli ollut Pearsonien kirjanpitoyrityksen asiakas. Winthrop kysyi, oliko Roger yhä hänen palveluksessaan, ja sanoi sitten: ”Sinun on hyvä tietää, ettei hän ole isoisänsä tai isänsä veroinen mies. Ehdotan että pyydät ulkopuolista tahoa käymään talousasiasi perinpohjaisesti läpi.” Lady Em pyysi tietysti Winthropilta selitystä moiseen, mutta sitä mies ei suostunut antamaan.

Hän kuuli askelia, ja pian makuuhuoneen ovi heilahti auki. Brenda Martin astui olohuoneeseen. Hän oli suuri-kokoinen nainen, ei ylipainoinen mutta lihaksikas. Hän näytti kuuttakymmentä ikävuottaan vanhemmalta, koska hän leikkautti harmaantuvat hiuksensa lyhyiksi, mistä syntynyt vaikutelma ei ollut lainkaan imarteleva. Pyöreillä

kasvoilla ei näkynyt jälkeäkään meikistä, jota olisi kipeästi tarvittu. Juuri sillä hetkellä Brendan kasvoilla sen sijaan oli huolestunut ilme.

”Lady Em”, hän aloitti aristelevasti, ”näytät aprikoivalta. Onko jokin vialla?”

Varovasti nyt, Lady Em tuumi. Brenda ei saa tietää, että olen poissa tolaltani Rogerin tähden.

”Näytänkö todella?” hän kysyi. ”Enpä ymmärrä miksi.”

Brendan ilmeestä saattoi lukea helpotusta. ”Voi, Lady Em”, hän sanoi, ”todella mukava kuulla, että mikään ei ole vialla. Haluan että nautit tämän ihanan matkan jokaisesta hetkestä. Tilaanko teetä?”

”Se sopisi erinomaisesti”, Lady Em vastasi. ”Celia Kilbriden huominen luento kiinnostaa minua suuresti. Hämmästyttävää, että niin nuori nainen tietää niin paljon jalokivistä. Minä taidan kertoa hänelle Kleopatran kaulakoruun liitetyistä kirouksesta.”

”Et ole tainnut kertoa siitä minulle”, Brenda sanoi.

Lady Em naurahti. ”Julius Caesarin ottopoika ja perijä Octavianus otti Kleopatran vangikseen. Kleopatra tiesi, että Octavianus aikoi kuljettaa hänet purrellaan Roomaan ja määrätä hänet pitämään kaulakorua matkan ajan. Kleopatra harkitsi jo itsemurhaa mutta pyysikin että koru tuotaisiin hänelle, minkä jälkeen hän kirosi sen. ”Hän, joka vie tämän kaulakorun merille, ei pääse elossa rantaan.””

”Voi, Lady Em”, Brenda sanoi huokaisten. ”Onpa kamottava tarina! Eiköhän olisi paras jättää koru kassakaappiin!”

”Ei missään nimessä”, Lady Em sanoi terävästi. ”Ja nyt tilataan teetä.”

YLELLISEN RISTEILYALUKSEN NEITSYTMATKA, JALOKIVIVARAS – JA TIETYSTI MURHA

Kun Celia Kilbriden sulhanen pidätetään juuri ennen häitä, Celia pakenee suruaan loistoristeilijälle. Matkalla hän ystäväystyy lottovoittaja Alvirah Meenanin kanssa ja tutustuu myös rikkaaseen aatelisrouvaan sekä lakimieheen, jonka tehtävänä on palauttaa faaraan haudasta ryövätyt smaragdikoru takaisin Egyptiin. Mutta matkustajien joukossa on myös kuuluisa ja häikäilemätön jalokivivaras. Kun yksi risteilyvieraista kuolee ja arvokas koru katoaa, kaikkia epäillään. Kuinka moni heistä on elossa laivan saapuessa satamaan?

9 789513 198152

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9815-2